

МАЛЮНАК НА ЦЕЛЕ

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «СГ»).

— У большасці сваёй, — расказвае татуіроўшчыца, — у жанчыны проста ёсць шрам, і яна хоча яго закрыць. Вядома, я магу нешта падказаць, параіць, бо сам рэльеф рубца часам дыктуе нейкі малюнак. Але, напрыклад, лінейнае перакрыццё прыцягне яшчэ больш увагі. Таму малюнак у любым выпадку павінен быць большым, быццам пад ім нічога няма, а гэта — проста татуіроўка. Камусьці падабаюцца кветкі, камусьці — матылькі, птушкі. Я працую толькі з такімі, «пазітыўнымі», малюнкамі.

Гэта дарагога каштуе: бачыць, як жанчыны, якія перамаглі такую страшную хваробу, вяртаюцца шчаслівымі да жыцця.

Ала расказвае, што ў адной з яе кліентак былі на целе вялікія апёкі, якія яна атрымала яшчэ ў раннім дзяцінстве. «Мы зрабілі на іх архідзі. Прычым у першы год кветкі былі ахраматычныя — карамельныя, крэмавыя, а на наступны я перафарбавала іх у ружовы, бэзавы колер».

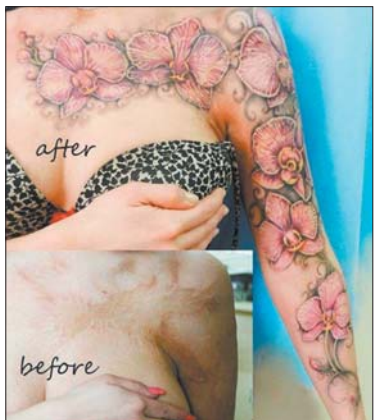
НЕ МАГУ БРАЦЬ ЗА ГЭТА ГРОШЫ

Татуіроўшчыца прызнаецца, што спачатку практыкі ў яе было не так многа. Часцей за ўсё да яе прыходзілі жанчыны з просьбай падкарэктаваць рубец пасля ўстаўкі імпланта.

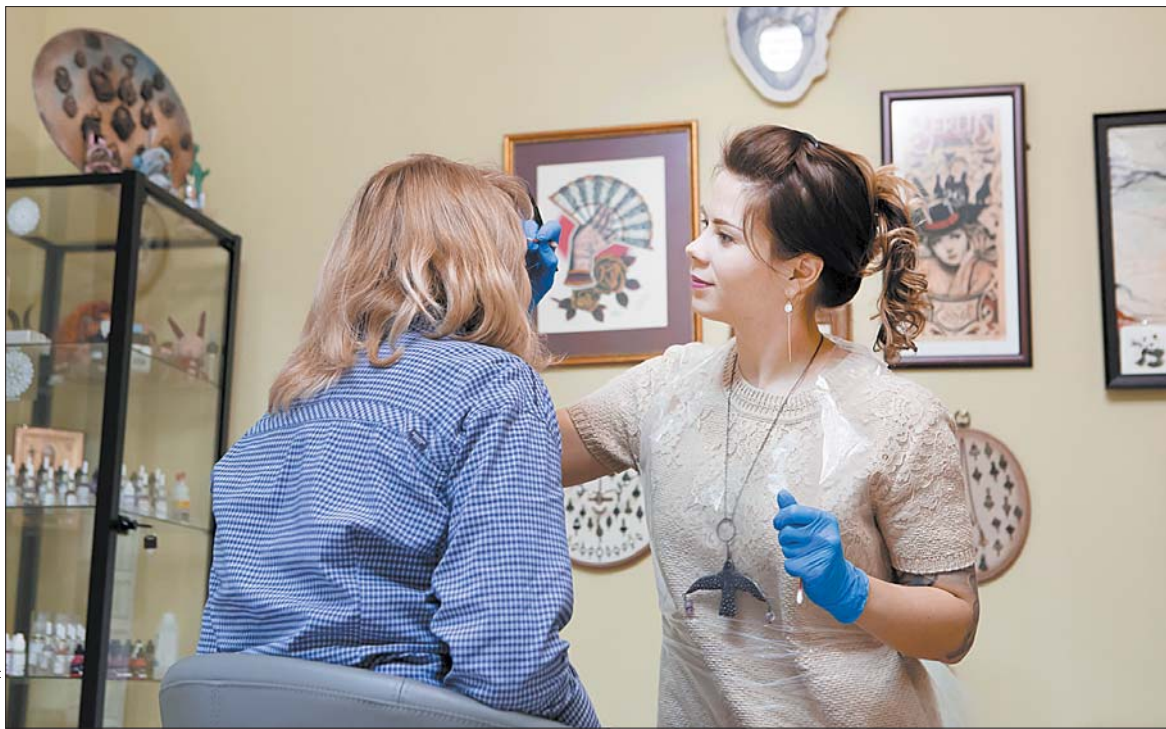
— Са з'яўленнем інтэрнэту зваротаў стала больш. Магчыма, нейкую інфармацыю пачалі даваць сваім пацыентам самі ўрачы. Бо жанчынам, якія перажылі рак грудзей, часта цалкам выдаляюць залозу і ўжо на яе месца ўстаўляюць імплант. Аднак арэолы ўрачы зрабіць не могуць.

У мяне была адна жанчына з Гомеля, якая расказвала, што кожны год, калі яна ўжо пасля аперацыі прыходзіла на кансультацыю ў бальніцу, ёй казалі: «Мы сваю працу зрабілі добра. Калі ж ты нарэшце сходзіш да татуіроўшчыка і намалюеш сабе арэолу?» Мы і самі, калі глядзім на такую жанчыну, напрыклад, у лазні, міжволі заўважаем, што ў яе не хапае саска — і нам гэта здаецца няправільным. У нас падсвядома ўспрыманне спрацоўвае так, што ў чалавека павінна быць дзве рукі, дзве нагі, дзве арэолы. Калі чагосьці не хапае, значыць, нешта не так.

Цяпер я працую з самым інавацыйным абсталяваннем, якое ёсць у свеце. То-бок не проста падбіраю татуіровачныя фарбы: у мяне цэлая палітра для арэол любога тыпу. Як жывапісец, я магу падабраць любое адценне. Складанасць не ў тым, каб проста намалюваць дзве арэолы. Важна падабраць адну пад другую, скапіраваць іх. Бо часцей за ўсё да мяне прыходзяць жанчыны, якім выдалілі адну з грудзей і ўставілі імплант. Тут ужо важныя мастацкая адукацыя і навыкі колеразнаўства. Наогул, 3D-арэола — гэта гульня са святлом і ценем. Безумоўна, звычайнаму чалавеку любы аб'ёмны малюнак здаецца складаным, для мастака ж гэта нармальнае практыка. Гэта як намалюваць шарык. Аднак пачынаючаму тату-майстру нельга проста ўзяць і зрабіць сасок.

Калі жанчына закрывае рубец на сваім целе, яна становіцца больш упэўненай у сабе.

Аднойчы Ала вырашыла для сябе, што прынясе больш карысці, калі адыдзе ад брутальнага мужчынскага тату і будзе займацца эстэтычнай карэкцыяй.

Для гэтага трэба ведаць асноўныя правілы. Выкарыстоўваць спецыяльныя пігменты, іголки і тэхналогіі, каб не нашкодзіць чалавеку.

— Яшчэ, — працягвае тату-майстар, — трэба памятаць, што любы перакрыццё рубцоў магчымыя, калі яны ўжо сталі белымі. А для гэтага павінна прайсці мінімум паўгода з моманту аперацыі.

Акрамя гэтага, Ала ўпэўнена: браць за такую працу грошы проста немагчыма.

— Чалавек пераадолеў рак, патраціў шмат сродкаў на лекі і аднаўленне. Як я магу прасіць з яго яшчэ якую-небудзь аплату? Таму я раблю арэолы бясплатна. І задавальнення, прызнаюся шчыра, атрымліваю значна больш, чым ад камерцыйнай працы.

«НЕКАТОРЫЯ ЖАНЧЫНЫ ЦЯПЕР ДЛЯ МЯНЕ ЯК СЯМ'Я»

— Неяк я ўдзельнічала ў акцыі, асноўнай мэтай якой была дапамога жанчынам пасля анкалогіі. Яе падтрымала шмат татуіроўшчыкаў не толькі з Мінска, але і з абласных

цэнтраў. Некаторыя абсалютна бясплатна малявалі жанчынам бровы і стрэлкі на вачах падчас хіміятэрапіі. Каб нават у такі складаны перыяд жыцця яны маглі адчуваць сябе прыгожымі.

У нас падсвядома ўспрыманне спрацоўвае так, што ў чалавека павінна быць дзве рукі, дзве нагі, дзве арэолы. Калі чагосьці не хапае, значыць, нешта не так.

Калі ў сацыяльных сетках вы бачыце ў тату-майстра ружовую стужку — міжнародны сімвал, які падтрымлівае праграму барацьбы супраць раку малочнай залозы, — яны адгукнуцца і зробіць татуіроўку жанчыне пасля анкалогіі бясплатна. І гэтага зусім не трэба саромецца. Так я кажу заўсёды, калі бываю на сустрэчах жанчын, якія перамаглі рак грудзей.

У большасці краін падобныя тату робяцца бясплатна, таму што пагашаюцца медыцынскай страхоўкай. У нас медыцынская сацыяльная праграма, на жаль, нічога не пагашае.

● МЕРКАВАННІ НА ТЭМУ

Вера:

— Любая жанчына хоча выглядаць добра. Асабліва пасля цяжкай хваробы, калі тваё цела кажа табе адваротнае: ты непрыгожая і нежаданая.

Я ўдзячная Але за яе акцыю, за тое, што яна дапамагае жанчынам абсалютна бясплатна. Я доўга сумнявалася, ці патрэбна мне татуіроўка: чалавек, які перажыў анкалогію, хоча як мага хутчэй пра яе забыцца, не вяртацца да «балючага» месца. Але Ала мне растлумачыла, што татуіроўка дапаможа зрабіць гэта значна хутчэй — зноў адчуць сябе, як і раней, прыгожай. Зусім хутка мы сустрэнемся, каб зрабіць мне тату.

Вольга:

— Мае адносіны да шрамаў на грудзях з гадамі змяняліся. Упершыню перажыла аперацыю ў 2011 годзе. Вядома, я думала, што мне, як зусім юнай дзяўчыне, накладуць касметычныя швы, якія з цягам часу самі знікнуць. На жаль, не. Памятаю, мяне турбавала, што мой каханы не захоча са мною больш сустрэ-

кацца. Дурныя думкі, але... На наступны год мяне чакала яшчэ адна навіна: зноў знайшлі дзве пухліны ў грудзях. Я рабіла аперацыю ўжо ў іншай бальніцы, і ў ёй, на шчасце, наклалі касметычныя швы. Нягледзячы на гэта, усё роўна неяк няёмка (але ўжо не перад каханым, бо разам перажылі непрыемнасць), калі наведваеш працэдур у СПА-салонах. Памятаю, неяк зацікавалася на масаж і не змагла расслабіцца, бо было сорамна і крыўдна. Няёмка перад супрацоўніцай салона. Наўрад ці зараз гэтым кагосьці здзівіш, але яно крыху закранае тваю ўпэўненасць.

Ці хочацца мне зрабіць тату? Змагла б, мабыць, калі б шрамы дасягалі вялікіх памераў. Са сваімі я проста вучуся жыць, успрымаць сябе такой, якая я ёсць. Яны — усяго толькі маленькая частка мяне.

Ларыса:

— Пасля ускладненага апендыцыту ў мяне застаўся вельмі непрыгожы шнар. Я не магла апрацаваць адкрытыя купальнікі, спакойна хадзіць у басейн. Але вось ужо больш за дзесяць гадоў на месцы аперацыі мастацкі твор Алы, і я не адчуваю сябе непаўнаватаснай.

■ У вас будзе дзіця

МАЛЕНЬКАЕ СОНЕЙКА

«Звезда» працягвае знаёміць патэнцыйных усынавіцеляў і апекуноў з хлопчыкамі і дзяўчаткамі, якія больш за ўсё на свеце мараць пра дружную сям'ю... Дзякуючы тэлевізійнай рубрыцы «У вас будзе дзіця» (што выходзіць на канале АНТ у рамках праграмы «Пакуль усе дома») 68 герояў ужо знайшлі клапатлівых бацькоў. Сёння мы раскажам пра абаяльнага Стасіка, які выхоўваецца ў Ждановіцкім дзіцячым доме.

назваюць маленькім сонейкам, бо Стасік заўсёды ўсміхаецца.

— Стасу толькі 5 годзікаў. Але, нягледзячы на ўзрост, ён вельмі працалюбівы. Любіць дзяжурыць па сталавай, умее прыгожа накрываць на стол, — расказвае настаўнік-дэфектолаг Юлія САУКО. — Радуе і непадробная цікавасць хлопчыка да музыкі, танцаў. Усім запомнілася, як цудоўна Стасік сыграў ролю грыбочка на адным з нашых свят. Вучыў іншых дзетак, што мухаморы рваць нельга. Як і ўсе хлопчыкі, Стасік вельмі любіць гуляць з машынкамі. Ён будзе для іх гаражы з кубікаў. Яшчэ з тых самых кубікаў ён узводзіць вялікія вежы і дамы. Калі пытаемся «для каго», адказвае: «Для мамы, таты і маленькага сабаккі».

Шчыра спадзяемся, што вельмі хутка мара Стасіка стане рэальнасцю. Што ў яго будзе сапраўдны дом, дзе будуць жыць мама, тата і ён. І нават, магчыма, маленькі сабакка. І ў гэтым доме будзе цёпла і ўтульна. Але самае галоўнае, маленькае сонейка там будуць шчыра любіць.

Калі вы хочаце даведацца пра Стаса больш, патэлефануйце па нумары (017) 284-71-51 спецыялістам Нацыянальнага цэнтра ўсынаўлення Міністэрства адукацыі. Таксама для тых, хто хоча ўсынавіць дзіця, на сайце videopassport.ru змешчаны відэакурсы, падрыхтаваны сумесна НЦУ і творчай групай праекта

